

angaaende, hvem der er Hjemmelsmand til en i det paagældende Blad optagen, ikke med Forfatterens Navn forsynet Artikel eller Meddelelse, medmindre Sagen angaar en Forbrydelse, der kan medføre højere Straf end simpelt Fængsel, eller den angaar Brud paa Tavshedspligt i Embedsforhold, begaaede af Embeds- eller Bestillingsmænd i Stat eller Kommune.

At nogen i de nævnte Tilfælde har fundet sig i at afgive en Forklaring, som han var berettiget til at nægte, udelukker ham ikke fra senere at undslaa sig.

I ethvert Tilfælde, hvor det er klart, at Betingelserne for Fritagelsen ere til Stede, skal Retten før Afhørelsen gøre paagældende opmærksom paa hans Ret til at undslaa sig.

Vægning ved at afgive Vidnesbyrd maa fremsættes udtrykkelig. Naar det af Retten findes fornødent, maa Vidnet oplyse Omstændigheder, af hvilke det kan ses, at Vægningen er grundet.

§ 769.

Ingen er — for saa vidt han ikke særlig har forpligtet sig dertil over for Retten eller Paatalemyndigheden — pligtig at møde som Vidne for en Undersøgelsesret eller under Domsforhandling for Underret udenfor den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde komme til at rejse mere end 70 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib, eller 25 Kilometer paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade, for at naa hen til Retten.

Under Domsforhandling for Landsret er i Reglen ingen, som ikke særlig har forpligtet sig dertil, pligtig at møde som Vidne udenfor den Landsretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde faa længere at rejse hen til Retten end 140 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib eller 50 Kilometer paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade.

Ved Rettens eller dens Formands Beslutning, der bliver at paaberaabe i Indkaldelsen, kan det dog paalægges et fjernere boende Vidne at give Møde under Domsforhandling for Landsret, naar det for Sagens Oplysning anses nødvendigt.

§ 770.

Hvor ikke Reglerne i § 769 eller Vidnets Helbredstilstand er til Hinder derfor, og hvor heller ikke andet er særlig bestemt (se §§ 1000, 1010, 1014, 1020 og 1029), have Vidner, hvis Forklaring skal benyttes som Bevis under Domsforhandling, at møde under denne og der at aflægge Forklaring, medmindre dette vilde medføre Ulempe eller Bekostning, som ikke vilde staa i rimeligt Forhold til Sagens Genstand eller den Betydning, Vidnesbyrdet kan antages at have for Sagens Oplysning.

Naar der under Forundersøgelse skal afhøres Vidner, der ikke bo eller opholde sig i den Underretskreds, hvor Retten, ved hvilken Forundersøgelsen foregaar, bliver sat, og Møde ved denne Ret vilde medføre væsentligt større Besvær for Vidnet end Møde ved den Ret, i hvis Kreds det bor eller opholder sig (§ 718), bør saadant Møde ikke paalægges Vidnet, medmindre dette findes nødvendigt til Sagens tilbørlige Oplysning.

Er et Vidnes Helbredstilstand til Hinder for, at det møder paa det sædvanlige Tingsted, kan Retten til dets Afhørelse sættes paa saadant Sted, som Omstændighederne udkræve.

§ 771.

Militære af Hæren og Flaaden ere pligtige at aflægge Vidnesbyrd i Straffesager for de borgerlige Domstole overensstemmende med Reglerne i denne Lov.